

i Dag har erfaret, at de slet ikke forelaa mere til Behandling. Der er nu vel af Udvalget foreslaaet foretaget en lille Reparation paa den 11te Paragrafs hele strøbelige Bygning, idet det har opstillet Forslaget under Nr. 4; men denne Paragraf vil dog blandt andet lide af den store Mangel, at den tydelig bærer Præget af, og at alt Fald igjennem det nævnte Endringsforslag vil komme til at bære Præget af, at det maa erkjendes, at dens Begyndelse, i hvilken det paalægges Voksning og Veibestyrelsen at foranstalte Optagelse af de ved omhandlede Kreaturer, er uigjennemførlig. Man har nu villet søge at hjælpe sig ind over denne Vanskelighed ved i det næstsidste Stykke at føje til, at Paatale kan foregaa, enten Optagelse har fundet Sted eller ikke; men i Spidsen af Paragrafen staar dog et Paabud, som hvilket det er utvivlsomt, at det ikke kan effektueres, og med Hensyn til hvilket det er endnu mere utvivlsomt, at det ikke vil blive effektueret.

Det Endringsforslag, som jeg i Dvortigt nærmest ønsker at udtale et Par Ord om, er det, der er stillet af den høitærede Minister til § 12, og hvori der gjøres Forslag til offentlig Paatale for Forseelser efter § 8. Jeg har under hele denne Sags Behandling paa det varmeste tilladt mig at anbefale Thinget, at der maatte finde offentlig Paatale Sted med Hensyn til de dert omhandlede Forseelser. Jeg maa sige, at jeg tror, at det at gribe til det Bærg, som Lovforslaget giver mod Kreaturer, i Reglen mellem Mand og Mand betragtes og bysaa maa betragtes som en Slags Chikane, naar Nabber først begynde at optage hverandres Kreaturer, saa anses det gode Forhold imellem dem som brudt. At det til et saadant Nødværg gives, er jo imidlertid ganske vist nødvendigt og rigtig. Hvad derimod § 8 angaar, saa kan det ikke anses for Chikane, men det er tværtimod Noget, som jeg antager vil have den fuldeste Samstemning fra alle Sider, at man søger at afværge og faae straffet de dert omtalte Dvertrædelser. Den paagjældende Nedtræden af andens Mand, Afgrøde, Grøfter, Hegr osv. og det, at man gjør hans Mark til en

gældighed at forbrøte sin Ve, er et af de Forhold, som maa forfølges og forfølges offentlig, naar man ønsker at staae Fred tilveie paa dette Omraade. Jeg har unegtelig ogsaa undret mig meget over de Analogier, som den høitærede Drdfører opstillede som Modargumenter imod at gjøre dette Forhold til Gjenstand for offentlig Paatale. Den ærede Drdfører henvisse i saa Henseende til Straffelovens Bestemmelser om Bestadigelser af privat Eiendom. Som om der overhovedet i den her foreslaaede Lov tages noget som helst Hensyn til Bestadigelser! Det er jo Mark og Veifred, som der dert handles om, og det kan meget godt være, at Kreaturer gaa ind paa Ens Nabos Brakmark eller ind paa hans afgræsede Græsgang uden i mindste Maade at tilføje disse nogensomhelst Bestadigelse. Her er altsaa slet ikke Spørgsmaal om den Bestadigelse af privat Eiendom, hvormed Straffeloven taler i Forbindelse med, at den for Bestadigelse af offentlig Eiendom, Telegrafer, Jernbaner osv. sætter offentlig Paatale. Her er, som sagt, kun Tale om Freden paa Bedkommendes Mark og paa hans Ve, og her er derimod ikke i mindste Henseende Tale om, hvorvidt det med Brudet paa Freden følger Bestadigelse eller ikke. Analogien er derfor ikke at søge under Bestadigelsesmaterien, thi der hører det heromhandlede Forhold slet ikke hen, men den er at søge i det nærværende Lovforslag selv. Dert har man efter mit Begreb en overmaade stærk Analogi netop i Bestemmelserne i dets §§ 9 og 10. Det er jo klart, at disse to Paragrafer efter den Dittale af dem og den Afstemning med Hensyn til dem, som her har fundet Sted, maa antages særlig at omhandle de Tilfælde, hvori man maa sige, at Freden forsætlig er brudt af Bedkommende. Det er ikke nok, for at den nævnte Paragrafer skulle komme til Anvendelse, at den Bedkommendes Dyr ere gaaede ind paa en Andens Ager, uden at han har kunnet tage noget Præservativ derimod; nei, Paragraferne handle om Tilfælde, hvor man maa sige, at der foreligger et vitterligt Brud paa Freden. Men affurat den samme Egenkab har nu det Tilfælde, der omhandles i § 8. Der gaar Bedkommende ind over anden